

מסורת הש"ס

(א) [לנקמן כ. מ: כח.
ספר: פו. קדושין עא.
ג' כטג.] (ב) קדושין עו.
יגירין (ג) [מוספתא פסחים
פ"ב י"ב] (ג) ג' שם
ברכות מז: (ד) [לגיל
ג' (ה) [בס"ג: משומד],
ג' [בגין] ו' [זב"]
(ו) [מוספתא פסחים פ"ב
י"ג] (ז) [בדברים י"ג]
(ח) [ויקרא י"א] (ט) [בס"ג:
דחוי'] (י) [ג"ל דלמערין
בפסחים תל: (יא) [עין
מ"ט צביעות פ"א מ"י],
(יב) [דפוס ויניצא]

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מלת וכו'
 בימי עזרא כדאמר'
 בפירקי דר' אליעזר
 וליכא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

מוסף רש"י

אין שחיטה לערן מן
ההרדס. אלה ממזרי
הסודים. (דקדקו ב' ע"ש)
(כ"ב). מצה חורבנות.
אלהם פסקה ואלן
האכלה פסקה דמיון
(דקדקו ע"ש ובענין גיטין)
ו. וארם ויצא בה
ידי חרובת פסקה.
משום חובת לילה הראשון
השואב חייב ללכת אלה
המקומות. דמכתיב שמה
(י') צעירי האכלו שמה.
ואחליתו עמהן כל דלא
היה להם ליקוח בה דלא
אש כן עבד ה' שומר
(שם) שומר מלה, דמכתיב
(שם) ונחתם את המלות.
והימים בקיזין ק' עשרה
האכלה השמחר לשמה ועושין ה'
השומר (י"ט ע"ש) ואלה
האלן אין בקמחין וצילתו
ה' שובד כוכבים אלה
היחולת דק"ל (פסחים מ'
המש' מנהלג בירוק מהס'
ויבדל שובל כות מים
אחרתם באחרונה, משום
דבגמט אלה בעיני שומר
השמה, אבל כול שומר
אין צריך ללכת מלה אחרת
האחרונה, דבדק"ל מנחת
השומר (אחרונה, ר"א
אורסר. קף באכילה כל
שמות הפסח, תשדעין כל
שמות ממזלין (פסחים י').

דלא כתיבא ואחזיקו בה
החזיקו זה סמכין עליהו (ע)
צידו שחט שפיר, דכל כמה

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ד.

גליון הש"ס

גמ' שח"י דרסה ובר' אשגירות ללשנא הוא דהא דקמן מניחא צבאא כדדושיין לקמן דף ע' ע"ב וזשטא אלף ומשך וזכיר רש"י לקמן דף כו ע"א ד"ה דלחן אלף כיון שיהא שגור להוציר אלו ה' תשומות נקט לה. רש"י בתשומות הוציא הלכות שחיטה דף ו' ע"ב. אבל בחידושו לקמן דפ"ב כתב דהא דרשה גמ' היא אשגותא ודרסה גמ' מהלכה למעשה מסיי:

לעזי רש"י

ייש"ט. ציפורים שחוטות
מושחלות על חבל.

שיימה מקובצת

א מותרת לאכלה ולא
 חיישין ובמקץ **ב** והניא
 דהא **ג** דהא
 באין בקיאי בדקווי
 מצות תליא טעמא והם
 אינם כ' וכן שמעון בן
 גמליאל אטא: **ד** ולאו
 היינו תנאי דאמר' לעיל
 אחזוק לא אחזוק תנאי
 היא אלא עד מסקנא:
ה וכיון דאוקמינן דהאנן
 דאירי בהו לעיל קאי
 היינו דרבנן למעוטי
 אטא הכיכ דלבי אחזוק:
ו ואיכא הירגא אסורא
 קמינא דשביק: **ז** דרב
 משה דהך מביטלנאן

רבינו גרשום

קדושים של צפורין. קישור.
כל שנותן שטחיתן מצא
בדיו של כותי: מרוב זר
אש' במכניסן תחת כנפיו.
לומר במכניסן הקופצים
לחת גלימה שלו קופצים
דאש' של אחד מהן.
הוכיח יוני דור מאיה
מהם נתן לו: דמספסלי
מספסו: כלומר משלכלכו
בטט שאפי' יש לו
סימן אין מכיר הסימן:
לשעמך עקרה דרסה
לחלה הגרמה עקרה
תכיבן. כלומר את אמרת
לדמק את כביר כותיך אין
שמיטה לומר כן הורה
ובמה דאכלינן משמיטה'
דמן תורה [והוא] שהיה
דסן תורה הגרמה עקרה
מש' תכיבן יהיה בקיאין בהו
דמצינן למימר דמחמיטה'
בהו לפיכך אכלינן בהמה
ששטתה אלו לא תכיב'
באורייתא לענין בהמה
באורייתא דתחזיקי בה
אחזק ואכלינן משמיטה'
אחזק' מהמה הכא מן
לענין עוף כיון דאחזק
אחזק עוף' לא לא תכיב':
דאחזק לא תחזיק בה
כתוב. כלומר אש' חשיב
זקתן חזקה במלתא
לא תכיב' בגון עוף.
גמא' חזק חשיב': גמא'
הא' לפי שאין בקיאין
בדקוהי מצות. כלומר
אין בקיאין בשימור של
חימין. דקדמונין במס'
פסחים של נשים עוסקות
בבצו: שרבי' אומר לו
מגז' ששוחטין בה כותיב.

ליה. כלומר כיון דרשב"ג
פיר לא שביק היתר ואכיל

(א) ז"ל היינו ת"ק. כלומר וכו'.

דקוריא. סל כמו דקוריא דפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף 77.) ודמפינן (שבת קסא.): **מכנים** אימור בבורים. סימני שמעתא דרב מנשה וידא מרילתא הן הך דמכנים תחת כנפיו ולקמן דברק שני (דף 67.) אימל שאין הך קרניו דברק ותרופו (לקמן דף 67.) הנהו דיכרי

דגנזי גנזי אין חוששין לייסוק אצרים
מיהו גס במקומות אחרים יש
כלשכחנא בפרק צ' דיבמות (דף
הה) דאמר רב מנשה גזין דדבריהם
כשר לעדות אשה ובפרק מי שהחשיך
(שבת קטו) אמר רב מנשה חדא קמי
חדא תרי קמי תרי שפיר דמי:
מצת בותי מותרת. וא"ת והלא
גזרו על פתן ^אלפי שהיו מצטלן בנין
בית המקדש בימי עזרא ^בכלאמר
בפירקין דר"א ^ג(פ' ג' לה) וליכא למימר
דהיינו בבותים ראשונים דכתיב זהם
ואת אלהיהם היו עוזבים ^דאדהא קאמר
התם מכאן אמר ר"א כל האוכל פת
כותי מכלול אורכל בשר חזיר ומנינא
נמי לקמן (דף י"ג) שמיטת לדוק
לעבודת כוכבים פתו פת כותי ואומר
ר"ת דמייירי הכא בעיסה דישאל
שעשה הכותי ממנה מלה וא"ת והיאך
יוצא זה ושמה הוא עור שמר לשם מלה
דהא חשדי אלפסי עור לא מתן מכסול
ו"ל כגון שלל אכל הכותי מלה אחרת
כל הילול: **איכא** בבייהו דר"א
בתיבא ואחזיקו בו. דפ"ק
דגיטין (דף י') מוכח דכתיבא ולא
אחזיקו זה נמי איכא ציניהו דלת"ק
מהני ולרשב"א לא מהני והכא לא
נקט אלף לא כתיבא ואחזיקו זה משום
דלשמיטת כותי צעי לתאווי תנא אי"נ
דלא אחת לשנויי אלא מה שפסקי:
אם אחזיקו זה מצעץ ליה וסם פייסנו:

"א אוסר לפי שאין
 קסבר לא בקיאי בשימור רשב"ג אומר כל מצוה
 בה מדקדקין בה יותר מישראל היינו ת"ק איכא בינייהו
 בה ת"ק סבר כיון דכתיבא אע"ג דלא אחזיקו בה
 אין אי לא אחזוק לא אי הכי כל מצוה שהחזיקו
 מיבעי ליה אלא איכא בינייהו דלא כתיבא ואחזיקו
 דלא כתיבא אע"ג דאחזיקו בה נמי לא רשב"ג סבר
 אמר רבא ישראל מומר^ט אוכל גבילות לתיאבון בודק
 כול משחיטתו מאי טעמא כיון דאיכא התיירא ואיסורא
 לל איסורא אי הכי כי לא בדק נמי מישרה לא מרה
 נניא דמסייע לך "חמצן של עוברי עבירה אחר הפסח
 מותר

וְלֹאֲכֹלֶהָ: קֶסֶד לֹא זָקִיאי צִימור לֹא גִרְסָן. וְטַעְמוּ מִשּׁוֹם
וְרִ"א אוֹסֵר לֵאמֹר זֶה יְדֵי חֻבְתּוֹ בְּפֶסַח וְלֹא מִילְתָּא הִיא שֶׁאֵין זֶה לֶשׁוֹן
קָדוֹן זֶה: ס"ק. לֵדָא אִיירִי בְּחֻזְקָה כֻּלָּא אֲכַתִּיצָא דְלֹאֲרִייתָא קֶפֶד וְתַנָּא
אֲחֻזּוֹק סְמִיכִין עֲלֵיהּ דְכִין דְכַתִּיצָא וְדִאי אֲחֻזּוֹק זֶה וְרִ"א אוֹסֵר
מִימַר אֲחֻזּוֹק אֵין לֹא אֲחֻזּוֹק לֹא. וְלֹא הֵייוּ תַנָּאי יִזְדַּמֵּר לַעֲלֵל עַד
זֶה וְכִין שִׁדְרָאקְמֵן דַּהֲבִי דִּלִּיירִי זֶה לַעֲלֵל קִאי דִּהֵייוּ דְכַתִּיצָא
וְאֲחֻזּוֹק עֲלֵיהּ לְתַ"ק דְּשֵׁר בְּלֹא חֻזְקָה וְלִרִ"א דְּאוֹסֵר אֲפִילוּ הַחֻזְקוֹן וְתַנָּא
אוֹר וְדִלָּא כְּתַ"ק דְּשֵׁר בְּלֹא אֲחֻזְקוֹן אֲבָל הַשְׁתָּא דְקַמֵּי כֹל מִשְׁמַע דִּלְפִילוּ
כַּתִּיצָא אֲחֻזּוֹק זֶה ס"ק סִבָּר. מִזָּה וְכֹל דְּרַמִּיָּא לִיהּ דְכַתִּיצָא סְמִיכִין
חֻזְקוֹן וְרִ"א אוֹסֵר אֲפִילוּ כַּתִּיצָא אֲחֻזּוֹק לֹא סְמִיכִין עֲלֵיהּ וְרִשְׁבִּי' סִבָּר
וְהֵייוּ תַנָּאי דְּלִיזִין ס"ה וְרִשְׁבִּי' כִּינוּ לִזְבֹּרָה מִפְּרִיט אִיִּסוּרָא

א: **של עובדי עזירה.** שאין מעבירין חמץ בפסח מפני הפסידה:
מותר

מבחינת המצב הכלכלי, נראה כי המצב הכלכלי של ישראל הוא טוב יותר מאשר של רוב המדינות באזור. זאת בשל גורמים רבים, בהם: הישגים כלכליים טובים, שיעור البطالة הנמוך, והיציבות הפוליטית. עם זאת, ישנם גורמים המצביעים על כך שהמצב הכלכלי של ישראל אינו יציב לחלוטין, ויש צורך בהמשך המאמצים לשמירה על הישגים אלו.

מחרוזות של פריים שחוטין. ריש"ט בלע"ז: **א.צ.י.** דלמר
 [ג.] יואל ונכנס לכתחלה לא שרינן גבי שחיטה דייק מרישא: **ורבא.**
דשרי [שם] דייק מסיפא דלא מנריך תנא בדיקה אלא היכא דבא ומנאו:
לעמוד על גביו דמי. ועומד על גביו דקתני תנא היינו יואל ונכנס:

ההאי הוא דהוי שחט שפיר. אותו עוף
לגדלו שחוט יפה וזה היה מכירו ואכלו
ולאן היכי נסמון לאכול האחרים:
לעצמם כמניין חתם נפיו. ישראל זה
ההבדוקו מכנים כל האפרים חתם נפיו
כסכותו ואין הכותי מכיר אחיה נתן
לו: **מחמתם**. ממעמו ומכמתו:
אין שחטה לעוף נתן. הסורה. משום
דלא כתיב וציהת צדהיא אלא צדק
ואין דכתיב וצחת מבקרך ומאדך

ואתן ילפינן בהקישא לקמן (דף כו :)
מאות מורת הבהמה והעופף) : **ולעמך**.
הדך וציהא דכתיב בצקר וצאלן מי
ממפרשן הלכותיה במורה ואפ"ה סמכי
בעליהו משום דלחזיק" להו דלחזיקון
במורה ולא לחזוק בדלא כתיבא
במורה היא. מנהו שאינה כמורה
בצפרוש במורה וראינו שהחזיקון זה אי
לחזוק אלא חזיקין כיון דלחזוק לדידהו לחזוק
ממני לדידן לסמוך עליהו כי עבדי
ללזוך עמון או אי אמרינן אע"ג
דלחזוק לדידהו לא לחזוק לדידן כלומר
ללא חשדינ ליה חזקה למסמך עליהו
כמנהי פליגי בה. לחזוק כלל לחזוק
כלומר חזקה או אינה חזקה : **אומור**.
ללאכולה ולא חיישינ לחמך בפסח :
ואדם יואל ידי חובטו. שהכחוש קצבו
החובטה לאכול מנה כלילה ראשונה
דכתיב (שמות יב) צערב מחכלו
מאות ואם יוש ולא חכל עבר בעשה.
ולקמן פרק יד חזק מותר פשיטא
ליואל **אסור** חזקתו לאכולה :

בקיאי בשימור קמ"ל
בקיאי בדקדוקי מצו
שהחזיקו בה כותים ה
דכתיבא ולא אחזיקו
ורשב"ג סבר אי אח
בה כותים אם החזיק
בה תנא קמא סבר כ
כיון דאחזוק אחזוק גוס
סבין ונותן לו ומותר ל
לא שביק התיירא וא
אמרו ליה רבנן לרבא

[illegible]

דאמי ר"ש לאוסופי אמא קמא אף מזה שהיא מדברי סופרים וזינה כמזה במורה אם
אורל נבילות לחיאבדן. כי לא משמע הימא אכיל נבלות ומאחר שהסבין בדוקא וממנה
ימצי למיכל הימא לא אכיל איסורא ודי אין לו סבין בדוק לא טרח להדורי במר סבין יפה
אם זו סגומה (דעיד ג.).

מס' זו פגומה (לעיל ג).